

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

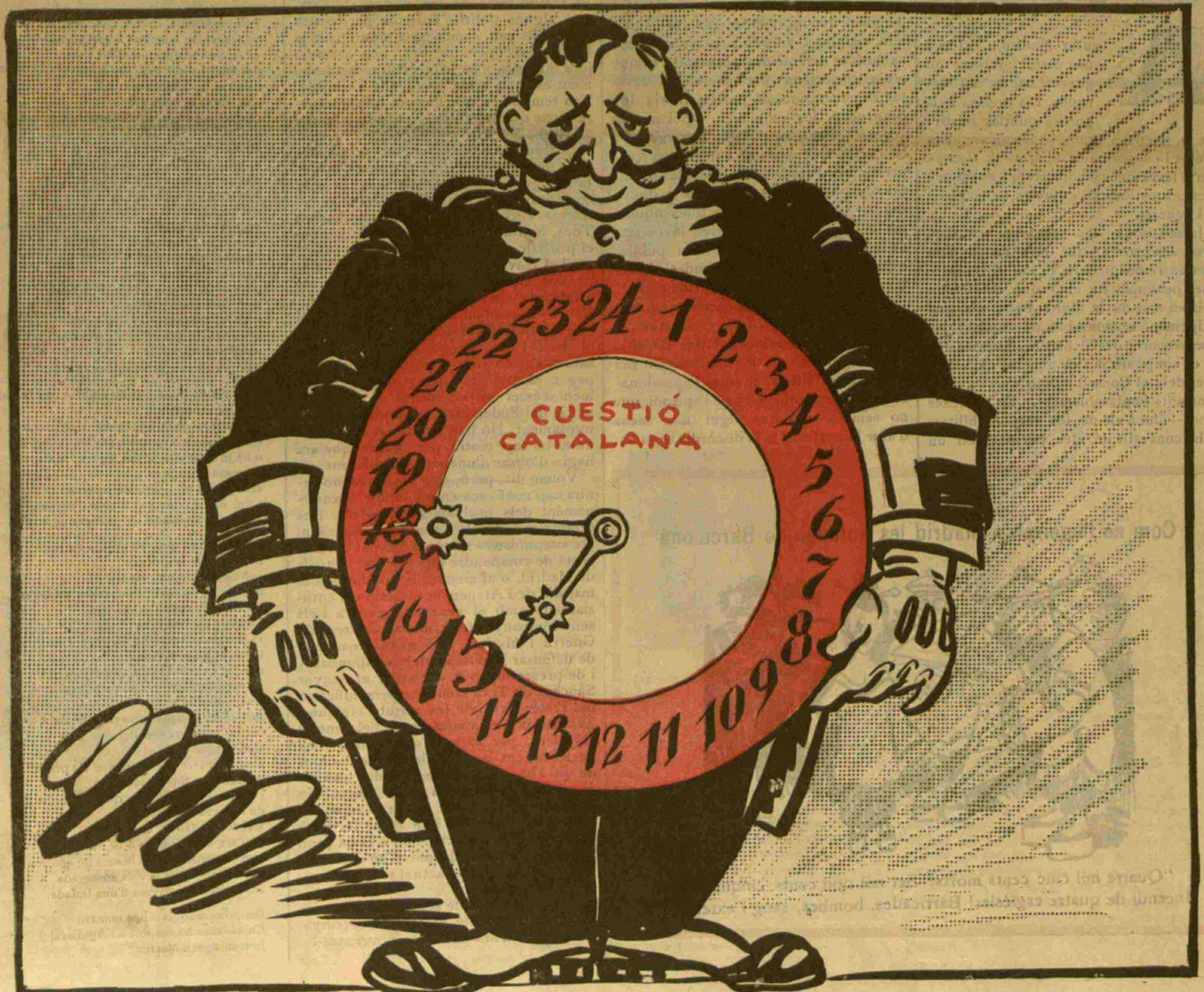
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'HORARI GOVERNAMENTAL

Sempre a tres quarts de quinze!

La setmana que fa vuit

Vuit setmanes de vaga dels transports, i l'aturada d'aquestes feines continua. Mentre les autoritats usen aquella fórmula segons la qual «la situació és estacionària, amb tendència a millorar», la vaga s'estén i amenaça estendre's més encara. Haurà de venir una solució, més bona o més dolenta, perquè aquestes coses no poden durar sempre. Però mentrestant hi haurà hagut les llargues setmanes de vaga, a despit de les ocasions per arribar a una solució favorable.

I és que una pila de gent, aquí a Madrid, ha barrejat el problema de la vaga i el problema del terrorisme, la tragèdia crònica de Barcelona i la qüestió concreta que en el ram dels transports s'ha plantejat. I d'aquest embolic de cordes n'ha vingut, per culpa principalment de les autoritats i dels patrons, una vaga de dos mesos, que pot arribar al trimestre i que pot convertir-se a cada moment en vaga general.

La vaga dels transports, en si mateixa, era de solució relativament fàcil. Els patrons la provocaren pensant, no en el conflicte concret que es va suscitar, sinó en l'estat general de la lluita social a Barcelona. El seu propòsit era donar la batalla al sindicalisme. I cal dir, que fins situant-nos en el seu punt de vista, ho han fet ben malament. Un dia han presentat unes condicions, i a l'endemà les han retirades, per tornar-les a presentar alguns dies després. Tot plegat, han donat proves de desorientació, d'incapacitat i de petit nivell intel·lectual. I quan la classe patronal de Barcelona, que té a les seves mans una força innegable, està dirigida per homes tan poc intel·ligents, cal témer que vagin donant cops de cap per les parets i que contribueixin de fet a empitjorar la malaltia a la qual volen posar remei. La vaga s'hauria pogut arreglar en vuit dies, i ja som a la setmana que fa vuit.

Incongruències

Aquest Madrid... Llença una carta injuriosa un general contra un senador, i la premsa i els partits polítics madrilenys, immediatament se divideixen. Les dretes i els periòdics de dreta se decanten a favor del senador civil. Les esquerres i els periòdics d'esquerra, se decanten pel general.

Ja sabem que les esquerres madrilenyes asseguraran que no's tracta d'un plet entre dos poders, ni tan sols entre dues personalitats, sinó que tot és un episodi més de la lluita entre els que exigeixen responsabilitats totals i els que procuren desvirtuar-les. Sánchez Toca és «impunista» i el general Aguilera presideix el Consell militar que va sentenciant implacablement. En Sánchez Toca—diuen els de les responsabilitats—ha convertit un afer personal en un

afer públic, per a que la carta del general esdevingués una carta jugada contra les responsabilitats.

Tot és possible dins de la política espanyola, però tot, també resulta en ella incongruent. Incongruent En Sánchez Toca, elevat a afer públic de greus transcendències lo que podia ésser afer personal. Incongruent el general Aguilera, reduït a anècdota personal, amb exclusives derivacions personals, lo que tenia un origen parlamentari i devia tenir una continuació parlamentària. Incongruents les esquerres, apoiant un aconeixement anti-civil. Incongruents les dretes que sempre han vetllat pels prestijis de l'autoritat, encara que aquests prestijis hagin estat agraviats o discutits per parlamentaris: I de totes aquestes incongruències se deriva la certesa de la desarticulació de la vida pública espanyola, subjecta a sotregades violències per la redacció d'una senzill carta.

Madrid, en el dia que escrivim aquesta nota, inicia una discòrdia convertint en afer públic i sensacional, l'afer Sánchez Toca-Aguilera. A l'apassionament per les responsabilitats, se suma l'apassionament per les seqüències de l'episodi, que no sembla sinó que sigui una mena d'afer Dreyffus. I si la discòrdia segueix,

què es discutirà? Quins ideals estaran en pugna? Quin desig de justícia l'empenyirà? Tot se reduirà a xafardeig sobre les intencions dels dos adversaris, a una interpretació de lo que el senador volia i de lo que el general se proposava.

Però això passa a Madrid. An aquí no hi arriba aqueix arborament, al menys en el nostre poble, inhibit, des del començament del plet de les responsabilitats i de les seves derivacions. Ignorem lo que les nostres esquerres pensen, però estem segurs que no pensaran com les esquerres madrilenyes. Una vegada més, lo mínim confirmarà lo màxim. La cridòria de Madrid accentua el silenci de Barcelona. La posició anti-civilista de la Casa del Poble de Madrid, subratlla la posició de les esquerres catalanes. Quan se'ns preguntí per lo que ens separa, els hi podem respondre que fins lo quotidià episòdic.

PARADOX

Soroll de sabres

Estem altra vegada en hores d'aquelles que s'anomenen històriques. Hi ha a l'Estat espanyol sorolls subterranis. Trepidat el sol de la vila de Madrid i trontollen certs edificis de la Cort. En les hores en què no ho destorba el soroll del trànsit urbà, es sent allí un lleu, però insistent soroll de sabres.

Ja fa temps que's parla d'un cop de sabre que podria ésser un cop d'Estat. Al cap de quatre anys d'un moviment militar, sembla que se'n prepara un altre. El famós tema de les responsabilitats, que alguns polítics i alguns periodistes espanyols van començar a moure com si fos una escopeta de fira, una arma de jocs infantils, s'ha convertit miraculosament en una arma carregada i temible. Tan temible és, que fins pot descarregar-se sense que ho vulguin els que la tenen a les mans.

Corren per l'aire i per sota terra unes veus que anuncien fets transcendents. Ja fa alguns mesos que corren, i la gent començava a creure que eren veus mentideres. Però l'incident Aguilera-Sánchez Toca, ha tornat a fer versemblant l'anunci profètic contingut en aquelles veus.

Si el Govern actual no s'arronça—i ja ha començat un primer moviment de arronçada—és possible que vingui el cop. Nosaltres quedem una mica escèptics. Si el grup que té la força està decidit a tirar al dret, l'altre grup s'arronçarà. Si els sabres s'alcen amb veritable intenció de pegar, els polítics espanyols que presumen d'ésser els defensors de la supremàcia del Poder civil, s'ajupiran vergonyosament. Ho han fet altres vegades i no hi ha cap motiu per creure que ara hagin d'obrar d'una manera diferent.

Volem dir, però, que nosaltres no tenim cap confiança en un millor encaminament dels problemes espanyols. Ens sembla que ni els «responsabilistes» ni els «impunistes» salvaran l'Espanya. Ens costa de comprendre que els intel·lectuals de Madrid, o al menys els que formen la majoria de l'Ateneu, es mostrin tan entusiasmats amb el general Aguilera i els seus companys del tribunal Suprem de Guerra i Marina, Ens guardarem prou de defensar la posició dels «impunistes» i de presentar, per exemple, el senyor Sánchez de Toca com una personificació del Poder civil i de les virtuts cíviques. Tanmateix, la famosa carta del general Aguilera, per la seva sola forma, dona perfectament la mida de les condicions de qui l'ha escrita. I ens cal dir que no és pas una mida prou satisfactòria. No negarem que aquest general sigui un home honrat, sincer i de bona fe. Però amb aquestes condicions no n'hi ha prou per posar-se al capdavant d'un vast moviment que capgiri l'actual realitat espanyola.

En resum, hem de seguir mostrant-nos pessimistes respecte al futur d'Espanya. Si la gent d'ara continua governant-la,

els problemes plantejats es faran més greus i seguirà el curs d'una història decadent. Si vinguessin trontolls i aquells elements determinats dirigissin, sols o en col·laboració, el nou període de la història d'Espanya que s'obriria, seguirien la situació incerta, els perills i les angúnies, i no s'acostaria gens, i potser encara s'allunyaria, la solució dels problemes principals que afecten a la vida dels pobles que formen part de l'Estat espanyol.

Catalunya, la nostra Catalunya, pot cantar avui, de cara a Madrid, en castellà i tot, aquells versos de la corrandia

*Ni contigo ni sin tí
tienen mis penas remedio...*

El remei per al problema de Catalunya està en les pròpies mans dels catalans. Mentre a Madrid es barallen els «responsabilistes» i els «impunistes», nosaltres hem d'intensificar la convicció catalanesca en el cor del nostre poble. Si Catalunya fos mestressa de la seva casa, podria mirar de lluny la política que en el Marroc o en altra banda segueixen els polítics i els no polítics espanyols.

FULMEN

AQUELLA CARTA...

Oh, carta maleïda,
que del Govern has pertorbat la vida!
Quin esperit va inspirar-te?
Quina malavolència va dictar-te
tan angulosa i dura
que has fet una terrible macadura
a 'quella pobra lloca
que li diuen senyor de Sánchez Toca!

Fent honor al cognom que li posaren,
l'il·lustre senador del nas terrible,
volgué tocar quelcom incommovible,
i en un discurs, fluixet, com cosa seva,
penso, sense voler, se li escaparen
ço que és sempre possible,
paraules insidioses
i un tan pecaminoses,
que, dites sense treva,
armaren una grossa sarracina
al Consell de la Guerra i la Marina,
treient de pollaguera
al president, un general de talla,
que per ningú no calla.
El valent Aguilera,
qui ha aixecat una forta polsaguera
amb la seva missiva
curta, clara, agressiva,
ferma com una roca,
una andanada en suma,
dirigida al senyor de Sánchez Toca,
amb l'intent de portar-lo
i fins, si fos precis, arrossegar-lo
al Campo del honor, com s'acostuma,
entre gent escollida,
que per l'honor sap exposar la vida.

Però En Sánchez, què és cas! Un cop rebuda
la carta cantelluda,
va dir-se: —Jo enfrontar-me amb una lera
i exposar-me a que em punxin la tarota,
o bé m'entri a la panxa alguna bala?
Ja veurà l'Aguilera,
com jo soc un polític de mollera
i tinc un cap que, per a pom d'escala,
aniria, no ho dubto, de primera.

I com l'infant que reb alguna morma
i calla, i s'hi conforma;
prò després, quan repara
que ha fet un mal paper, cerca a sa mara...
i li conta la cosa a sa manera.
La carta esquellotera
va portar al Senat En Sánchez Toca,
i amb aquella patxoca
que tant el distingeix, va col·locar-la
als senadors que per etzar hi havia,
els quals, en escoltar-la,
fortament indignats, no pel que deia,
car no mancava senador que hi reia,
sinó perquè ofenia
a un *compartet* que un temps els presidia,
la judicaren tots abominable,
i a aquell que la va escriure, presidible,
de la mena més dura,
així fos un talent, una figura
de l'art, de la milícia o de la ciència,
que els senadors són homes de consciència,
i al qui els torba la vida sossegada
se'l treuen del davant d'una bufada.

De quina maquiavèlica manera
En Sánchez ha respost a l'Aguilera!
Ja com aquell Macies

Com se llegeixen a Madrid les notícies de Barcelona

“Quatre mil cinc cents morts! Set mil nou cents cinquanta ferits!
Incendi de quatre esglésies! Barricades, bombes, sang i extermini...”

que va commoure uns dies tot el país, dient la veritat crua, i es vegé empresonat i ple de penes, i el Comte popular de les Almenes i altres parlamentaris que aixecaren la veu austera i noble per tal de desvetllar al nostre poble, es veurà condemnat al ostracisme pel negre nepotisme que desgoverna Espanya, car fora cosa estranya que sortís triomfant com li pertoca en l'afar personal que no es ventila com ell volia, car En Sánchez Toca està avesat a pendre molta tila.

Si és resolut, com diuen, l'Agullera, no serà aquesta carta la darrera!

FLOK

Les responsabilitats

Ha començat al Congrés la farsa de les responsabilitats. Els polítics van fer de aquesta qüestió una plataforma electoral i ara, sense ganes i sols per la necessitat de donar pa al gos, perden el temps en una discussió que ja saben per endavant no ha de conduir a cap finalitat pràctica.

La desfeta d'Annual és només un incident de l'ensorrada general d'Espanya. Si veritablement volgués castigar-se als responsables, haurien d'ésser fusellats, sense excepció, tots els homes que, de la Restauració ençà, han intervingut en la direcció de les coses públiques.

Si per manca de bons fonaments un edifici s'ensorra al posar-li la cúpula, no són pas responsables els homes que col·loquen el cimbori sinó els que comencen les parets sobre feble sorra.

Cap dels que intervenen en les actuals discussions està net de culpa. Sota les violències de llenguatge amb que volen entretenir a l'opinió, s'hi endevina l'interès d'ajudar-se mutuament a escórrer

el bulto. S'ajuden, com els gitanos a fòra, per amagar l'ou al badoc poble espanyol.

Vàrem perdre les colònies i va seguir manant la mateixa gent responsable de la desfeta. Al Marroc mai s'ha encertat una gestió eficaç. Borrada la impressió del *Barranco del Lobo*, ens ha sorprès un Monte Arruit. Quan feta la pau amb l'Abd-el-Krim, tinguem d'aquí a pocs anys un altre greu disgust, posarem en escena novament la comèdia de les responsabilitats sense que mai cap persona nada pugui veure a un general fusellat o a un ex ministre a presiri.

D'un govern de nulitats com l'actual no cal esperar-ne cosa de profit. Ara mataran unes quantes hores en discussions estèrils pròdigues en nicieses i en espanyolades, i després les *vacances imperioses* de l'estiu posaran terra al damunt de aquest amoinós tema de les responsabilitats.

I tothom content menys les mares dels dotze mil morts que en terres d'Àfrica han pagat els desacerts dels polítics espanyols.

JEPH DE JESPU

Notes de fòra

PUIGREIG

Moltes són les diversions que alegren nostra vida, que seria rublerta de monotonia, si no fos que les autoritats, que tenen un gran encert en la administració dels bens de tothom, i perquè poguem fruit els dies de festa, amb tot platxer i no escateixen absolutament res.

Què ens importa a nosaltres el plany de dolor dels que cauen colpits de mort pels carrers de la ciutat? Que s'arreglin! *Allà penitis!*—que diuen els madrilenys. *Venga alegría!* i fòra gemes!

A l'ajuntament només hi ha jovenalla i no veuen, obcecats com estan, l'atenció i el camí que volen portar-los.

Tenim un vicari model. En un partit de futbol,

i perquè els seus partidaris eren aventatjats pels nostres els digué que eren una colla de borratxos. Tal com s'ona.

L'alcalde s'hauria d'ocupar de l'estat d'esclavatge en que viuen els obrers d'aquest poble, a fi de aminorar una mica la crítica i deplorable situació.

L'origen de moltes enfermetats és causa del treball excessiu i de les males condicions dels locals i fàbriques.

Però els que podrien remeiar-ho s'ho contemplen indiferents, ocupant-se solament d'altres coses que no són de la seva incumbència.—*Pepeta*

LLEIDA

L'altre dia dues noieta de deu i nou anys—Carme Fontova i una companyona seva—es trobaven ahir, a entrada de fosc, al passeig de Boters quan passant un capellà, anaren a besar-li la mà.

El clergue oferí a les noieta una estampeta i amb aquesta promesa les portà fins a l'església de Santa Clara.

Dins que toren de l'església, el capellà agafà a la més grandeta de les dues i se la assentà als genolls, essent ell assegut en una cadira.

D'aquesta conformitat, el capellà abusà deshonestament de la criatura en forma que no hem de descriure de la manera gràfica en que s'expressaren les denunciadores del fet. Altrament, no és tampoc necessari.

Direm només que sembla que el capellà va estripar els pantalons que portava la nena, ço que fou probablement la causa de que la noieta en arribant a casa donés a la seva mare la notícia de l'ocorregut.

La mare va rebre tan gran disgust en assabentar-se del fet, que va caure en desmai. L'assistiren unes veïnes que, indignades per la relació que feu la nena, es curaren d'anar a denunciar el fet en la forma que deixem relatat.—*Ambrós.*

VALLCALENT (Lleida)

En un lloc desert un capellà va executar un fet repugnant amb una noieta de pocs anys. L'interès de la família en que el fet no fos conegut, potser augmentat per oficiositats interessades a favor del capellà culpable, feien que el succés no aparegués prou clar per a donar-li publicitat i nosaltres no ens vàrem volguer exposar al risc de que se'n tingués per infundiosos.—*Bonet.*

COSES DE LA GUERRA

El goig efímer

La guerra va menar-los a ambdós al Marroc, la guerra va junyir-los i ella els va separar tal volta per a sempre més.

Això res tindria de particular si d'aquella unió no n'hagués eixit com a fruit d'una sacra germanor quelcom més alt, més transcendental que les males estones de lluita, que les penes i misèries d'una campanya sense fe ni entusiasme.

L'un dels dos batallons seguint la columna del general Cabanellas prengué part en la reconquesta de la posició i allí quedà destacat el primer. La posició passà a ésser campament principal i altres batallons convisqueren temporades més o menys llargues en aquella posició. Però tots allí passaven només que la seva temporada i el primer batalló els veia desfilar a tots vers llocs més avançats, ja que transcorregut el temps es convertí aquella en posició d'auxili.

I arribà un jorn un batalló germà. Ambdós eren catalans.

Començà una minça vida de relació. Transcorregueren dies i fins mesos, i un dia en una cantina feren coneixença dos joves, un de cada batalló.

Parlaren llargament de musica i d'harmonia i d'aquella providencial coneixença en sortir un petit chor.

Es passaren dies penosos d'assaig sota la vela d'una tenda de campanya.

La batuta intel·ligent no es cansava d'encarrilar les voluntats i les veus a fi d'assolir la unitat harmònica del chor qual nombre de cantaires s'anava engroixint de dia en dia.

S'interpretà «L'Emigrant» que arribà a assolir la plenitud d'una interpretació seriosa i notable. Es cantaren «Les fulles seques», «La sardana de les monges», «Per tu ploro», etc., degudament adap-

A DIOS ROGANDO...

Els telegrams, aquesta vegada no menteixen, anuncien que l'erupció de l'Etna ha minvat. Durant uns dies, hem hagut d'afegir a tots els desastres que d'un quan temps ençà afligeixen a la humanitat, la terrible pluja de foc que com un càstic diví ha caigut sobre els pobles anorreant-los.

Hom, sense gaire esforç, malgrat no ho hagi presenciat mai, pot imaginar-se lo que és un combat. Per terrible que aquest sigui, l'home té una aventatge. Sap amb qui lluita. Davant d'ell hi té una força amb iguals condicions, amb iguals circumstàncies.

Però cal imaginar lo que ha d'ésser el sentir els primers espatecs del volcà, les primeres gotes

Pregant al Déu que no escolta

d'aquella cendra, anunci d'una propera mort. Sapiguer-ho tot inútil, no trobar medi per a defensar-se, haver de fugir, vulgues o no, sentint darrera com un mal esperit, avançar la lava lenta-ment.

Nosaltres fins comprenem les oracions. Les comprenem en un moment de repòs, de dolç repòs, quan l'ànima nostra està assedegada de

benhaurances, però quan la inconsciència dels elements que diuen creats per una omnipotent saviduria, es giren tan monstruosament contra els homes, els punys es crispen i dels llavis en surt una maledicció que ho embolcalla tot.

DIGNE EXEMPLE

A Budapest, malgrat i les moltes cabòries d'aquella gent, saben complir i fer complir la llei més bé que Déu mana.

Un empresari ha sigut condemnat a pagar una forta suma i a un mes de presó, per haver permès l'entrada d'un espectador una vegada començat l'espectacle.

El cas és digne d'ésser imitat. Potser ho serà. Estem segurs de que no a casa nostra. Aquí, s'hi oposa empresaris i públic. Tanmateix, si no fos així, volen dir-me què fora la llibertat?

TOT!

Res queda en peu. Riguin-se d'aquell personatge de l'Ibsen que diu lo mateix. A ell i al seu creador els voldria veure aquí, a casa nostra, on per no quedar res sencer ni en peu, fins a una cosa tan sagrada com són els gegants, els porten, no drets i aixerrits com sempre, no, ajeguts, com si un mal llamp els hagués esbotzat la testa.

Pobra geganta! Carrer de Salmerón amunt, la portaven uns sense ànima a pes de bruços, no sé si desmaiada o morta, amb totes les faldilles enlairades, deixant veure interioritats que fins ara havien sigut sagrades.

Després d'això, la tradició és morta.

LES XERRAIRES

N'hi han que no diuen res. Generalment tots xerren. Ja poden sapiguer de qui es tracta, dels diputats, els d'aquest país i els de tots els països. Són una mena de bestiar que no coneix latitud.

Si un diputat és xerraire, que no serà una di-

putada? La dona, no'és que parli més que l'home, és que ho fa més depressa, no'entén raons, va directa al seu fi.

S'ha parlat molt de la llibertat de les dones, de la seva igualtat davant la llei, amb l'home. Però, malhauradament no ha sapigut fins ara, veure de quina mena ha d'ésser aquesta igualtat. No discutim ara si és o no convenient que la

—Quan menys servirem per a escombrar el Parlament.

dona intervingui en els afers públics. Si que ho és. I l'home se n'hauria de sentir joïós de que així fos.

La dona té, en la vida, una influència decisiva. Quan vol, sap fer obeir. Per lo mateix, la seva intervenció hauria d'ésser per influència. Caldria que, instruïda igual que l'home, s'assabentés de tot igual que aquest, encausant i fent fructífer per mitjà del seu patrimoni, la espiritualitat, l'esforç de l'home que la família primer, o la vida després, li posés al seu costat. I demés, no deixaria d'ésser dona, la femina, això tan encisador i que darrera de reivindicacions mal enteses van perdent de mica en mica.

ROSA D'ESPINES

Espines té la rosa... Ve't aquí unes paraules per a començar un sonet. Però no és pas de poesia que volem tractar, sinó de quelcom, que si no és més seriós ho volem que ho sigui.

La política internacional. Avui per avui, no volgueu res més enredat. Per a desxifrar tots els embolics que s'han vingut fent des de les primeres reunions d'aquella cèlebre conferència que havia de donar per resultat la forma del tractat de Versalles, quasi és precís ésser un ser sobrenatural, car ni els mateixos embolicadors, a hores d'ara, saben desembolicar-ho.

Un dels aspectes més tràgics d'aquesta comèdia

LA ROSA D'ANGLATERRA

—Es una pena que mai pugui agafar aquest ram sense punzar-me!

(De Le Rire)

o si volen més èdics d'aquesta tragèdia mundial, és la forçada amistat Franco-Britànica.

Agafats pel braç, hom no sap si per apoiar-se mútuament o si per impedir la fugida mútua, van els dos enemics irreconciliables. Dins de l'ànima de cada francès s'hi ha congriat sempre l'odi sens mesura pels súbdits de la rossa Albí i al revés. Uns i altres no sense motiu.

Per això no és estrany que cada vegada que Anglaterra ofereix una rosa a França aquesta llenci un xiscl de dolor. I és que per França, sempre han tingut moltes espines les roses angleses.

El plet de Catalunya

Don Clodoaldo quan començavem

Don Clodoaldo quan comença a anar en "serio"

llarg repertori de cançons. I en acabar, els choristes es donaren les mans, es despediren. El chor quedava desfet. Aquelles veus de pau i d'amor, la guerra les extingia...

Ara cada u les portarà a dintre les cançons i les modularà a mitja veu mentre endinsaran l'esguard en l'horitzó, els que es quedaren vers la ruta per on marxaren els companys; aquests, vers el lloc indefinit on calcularan que existeix aquella posició que ja se'ls havia fet familiar com un poble xiroi de nostra terra.

JORDI VALLS

Melilla

Aquesta cosa anomenada *lance de honor* ens sembla més de *lance que d'honor*. Ni fa *caballero* recórrer an aquests extrems ni fa *civilitzat*, ni fa *home*. Fa *bèstia*, fa *covard*, fa *cafre*. I fa, sobre tot, *ximble*.

No hi ha bé que del mal no vingui. Això devem dir davant de les grans demostracions periodístiques (?) sobre la fantàstica raó d: que els gasos verinosos tan usats durant la guerra, serveixen també per a salvar la vida. Servien com un cloroformo o com excusa per a entrar en el hospital.

Les agües del moll són netes com les butxaques dels vaguistes; els vaixells hi són comptats, i amb els espetecs del fustam que s'esquerda, sembla que petin de dents i maleixin la barca de Caroute quan veuen passar per l'horitzó una nau que va a la vida.

La policia actua; les juntes patronals i econòmiques actuen; els governants governats també actuen. Com han de deixar d'actuar, si ja sabem que els còmics sempre actuen?

Els únics que no actuen són els carreters carregats de necessitats i de poca paciència.

A tothom escorcollaven, a tothom mentre tingués aspecte de treballador.

Devegades ne passaven de llarg, però si veien que portava quelcom voluminós a la butxaca el tornaven a cridar.

Quants en trobaren que portaven amagat un mos de pa secl Però la poli polida ni tan sols abaixava els ulls.

A Galícia han rebut al *Miliano* com els pobles de la Judea rebien al Messies; amb palmes i flors. Ara només manca que, com al Messies, el crucifiquin.

Per cert que, aquests últims dies, corrent el *Miliano* per Galícia, diu que les mares l'ensenyaven als seus fills com s'ensenyava una bèstia rara, i cridaven: «Mira-te!! Es el redemptor de Galícia! El pare dels pobres!»

Francament, no ens creiem que fossin tan *gallegos*.

Sembla que, en efecte, es va al desarme. Ens en alegrem. Tota aquesta genteta de *star* per casa que amb una *Star* a la mà feien el *guerrero*, estan de dol. Nosaltres creiem que amb que l'autoritat vagi armada ja n'hi ha ben bé prou.

Diuen que Don Jaume es casa per la festa del seu sant, amb una dama francesa d'un llinatge espertant. Els jaumins, amb la notícia, ballen de contents que estan, car esperen tindrà promte un hereuet ben xarmant. Si decàs els surt pubilla la ganyota que faran!

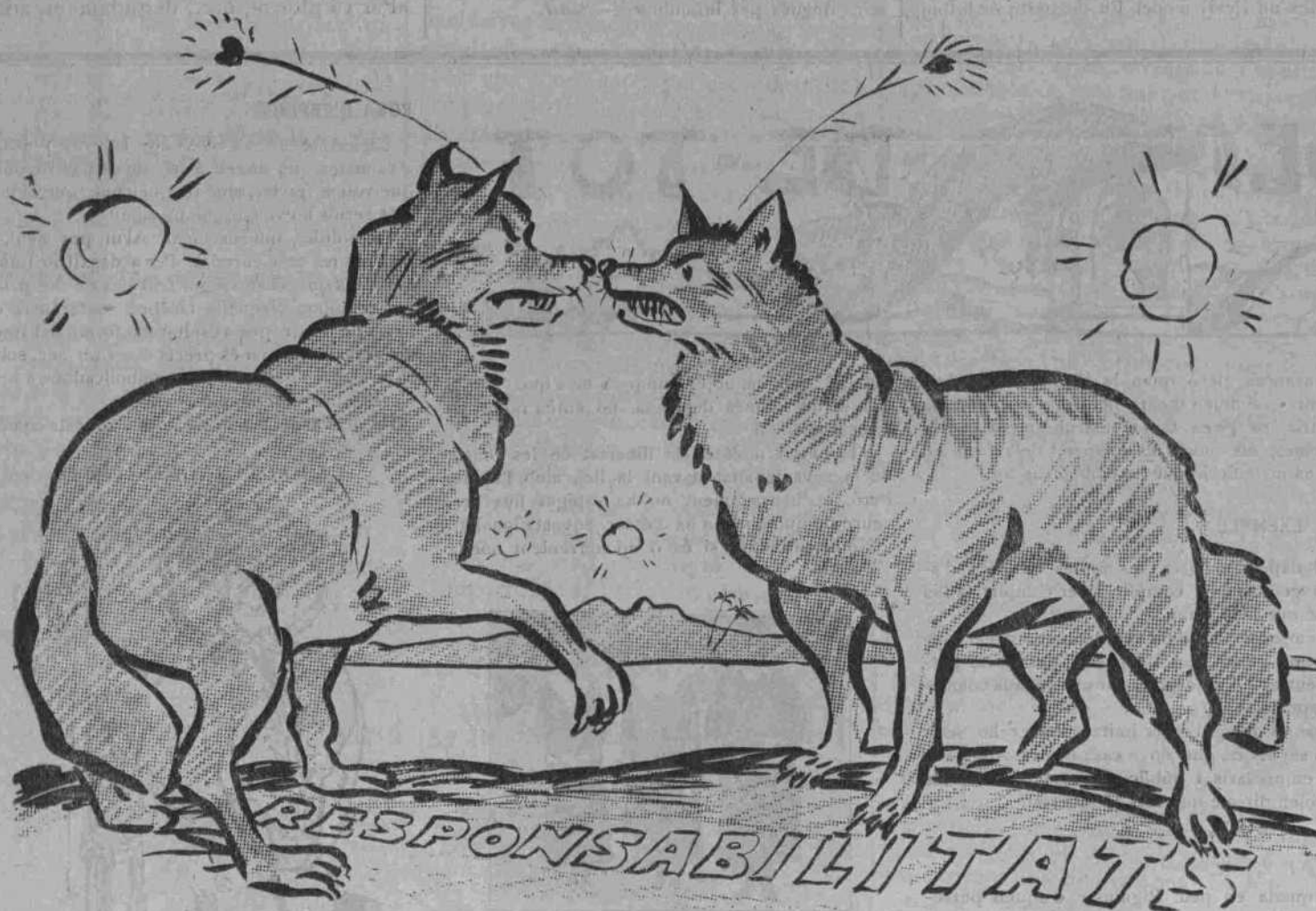
Segons En Sala ha dit al Senat, els elements de l'Unió Monàrquica també volen l'autonomia de Catalunya i estan disposats a treballar per la seva concessió; això sí, dintre la més estricta unitat espanyola.

Sí, home, sí, tanta unitat com vulgui, però, vinga una Autonomia que estigui bé. Perquè sinó, no l'acceptarem.

Mireu que n'és de tossut aquest La Cierva. Al Congrés ningú l'escolta, mes ell va matant les hores fent discursos inacabables, encarrilats cap a la caiguda del govern.

No s'escarrassi En La Cierva que si el govern és dolent els que per pega ell s'hi fica ho fan força malament. Necessitem altra gent!

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.-Barcelona

Llops amb llops no es mosseguen

tades a tres veus per la perspicàcia intel·ligent del director.

I així es cantà un nombrós repertori de sardanes, qual llista es faria tal volta pesada.

Mes, quines vetlles tan dolces ens proporcionaven! A l'Àfrica hem sentit «L'Empordà» ben interpretat per primera volta. Amb quin fàstic recordàvem aquells «coros de Clavé» que es baladrejaven pels carrers del poble en jorns de Caramelles!

Però les sardanes cansaven. Sardanes soles! I el jove director compongué un himne de joventut:

«Vinga, companys, alcem les veus, joves som tots i portem dintre bategant fort un cor creixent, que vol ser gran, que vol ser lliure...»

que ungia els cors d'ansies belles, d'ansies de totes aquelles coses que teníem fora de l'abast, d'ençà que vivim al marge de la vida.

I musicà l'amic eminent a qui ni l'anònim, ni l'eixil, ni les penúries havien llevat l'inspiració, uns versos del mestre Burgas, versos íntims d'amor que empresonats en les notes d'un vals, semblen un suau bressoleig espiritual per les sen-

sibilitats privades de tot aquell món d'encants i d'amor:

«La glorieta del jardí és tota una espessor d'eura...»

El chor s'havia fet notable. Eren a cantar més de trenta veus ben guiades. Però un dia corregué una nova males-truga, que com totes les males noves fou massa certa. Tothom es resistia a creure-la.

Semblava absurda, després de tant temps d'unió: Devien separar-se els dos batallons, les circumstàncies n'empenyien un endavant, a les línies d'avantguarda...

La darrera nit es cantà molt. Tot el